

רונה-לי שמעון ידעה שהיא נולדה לרקוד עוד הרבה לפני שהשתתפה בתוכנית הריאליטי ההיא: היא רק לא ידעה כמה זה יכול להיות

מסובך. אפילו כואב. והיא לא מתכוונת לש" עות שבהן עמדה מול הראי בסטוריו או בבית ורקרה ורקדה, אלא לשעות שבהן הפכה לעוד מוצר יחצני בפס הייצור של התהילה לרגע. אמנם נחמד לרוץ, לפחות בהתחלה, מהשקה לפתחה חגיגית, אבל שמעון ידעה שהיא לא רוצה להיות ליהיא גרינר כשתהיה גדולה והחליטה לשים לזה סוף.

זה קרה קצת יותר משנה אחרי "נולד לרקוד" ואחרי יותר מעונה בסדרה "השיר שלנו": שמעון פשוט התאדתה. המדור לחיפוש קרובים איתר את נעלי הריקוד שלה בסטוריו למשחק של יורם לוינסטיין בשכונת התקווה, שם הייתה למשך שלוש שנים תלמידה אחת מני רבות, אולי רק גבוהה וחטובה יותר מהאחרות.

"פשוט עצרתי את הכל", היא אומרת. "היו הרבה דברים שיכלו לעזור לי כלכלית: עוד קמפיי, עוד פרסומת, עוד סדרה, אבל לא רציתי להיות מוצר יחצני. כלכלית זה היה מאוד קשה, לכן חזרתי לעבוד, אבל ככרמנית, עיסוק שמל" וזה אותי עד היום. היו ימים שהייתי עובדת בכר עד שבע בבוקר,

עוזר צלם: תמוח רחמן; איפור: נמרוד פלד ל"סולו"